

Cenný je každý život

Žijeme ve společnosti, která manifestačně hlásá, že bojuje proti diskriminaci. Je to úplná faleš, protože současně praktikuje nejen diskriminaci, ale přímo selekci vůči těm svým členům, kterým naopak dluží mimořádnou pozornost, a to jsou děti vůbec a děti s postižením zvláště. Odmítnout člověku s postižením právo na život kvůli jeho postižení je zjevná diskriminace.

Selektivní prenatalní testy silně ohrožují děti už v mateřském lůně, zejména tím, že mění mentalitu lidí. Testy se stávají jakýmsi „sociálním závazkem a odpovědností“ pro těhotné ženy a porodit a přijmout s láskou bezpodmínečně své jiné dítě platí za určitý druh selhání. Tyto testy se stávají ohrožením i pro děti podle svých rodičů „bezvadné“. Co když se tato „bezvadnost“ náhle v důsledku nemoci nebo úrazu zcela změní?

Kdo však měl příležitost a zájem seznámit se s nositeli DS, musí si položit otázku, proč je proti nim společnost tak zaujatá. Skoro to vypadá, jako by právě tyto „nežádoucí“ děti přicházely na svět proto, aby nám připomínaly onu zapomínanou a přímo potlačovanou přirozenou lidskost, která v našich srdcích rychle vysychá. Handicapované děti, které potřebují ke svému učení zvláštní pomoc, se na druhé straně samy stávají učiteli, kteří nás dokonce nesmírně zahanbují. Kdyby někteří rodiče rozmazlených dětí mohli zakusit něžnost, vděčnost, přítulnost a zářící úsměv a radost oněch dětí s postižením, nakonec by jejich rodičům mohli i závidět. Tyto děti brání svou existenci nikoliv silou svých paží, ale silou úsměvu, který na rozdíl od mnoha „zdravých“ vychází přímo ze srdce. Děti s DS nikomu neublíží, nikoho neohrožují. Potřebují od svých rodičů zvýšenou péči, na kterou je možno se dívat jako na nežádoucí zátěž, nebo ji přijmout jako vzácnou příležitost prokázat svému dítěti bezvýhradnou lásku, ke které jsou rodiče svou lidskou přirozeností přímo disponováni. Je to projev naprosté zabeđenosti těch, kteří by tyto zvláštní posly chtěli zde na zemi vyhubit jako škodnou.

Tak mě napadlo, jak by to vypadalo, kdyby se situace obrátila, a nikoliv rodiče, ale budoucí děti by si mohly otestovat své nabízené rodiče, zda se jim budou hodit. Obávám se, že mnoho rodičů by se marně domáhalo nějakého potomka.

Skutečný problém nepředstavuje menšina, ale „zdravá“ většina, která ztratila schopnost osvědčovat své základní vlastnosti.

Sebastian Urbanski (33 let): „Vyřazení ještě před narozením není v pořádku. Takovými testy jsme předem zařazování mezi outsidersy. I my postižení jsme přece lidé.“

Paní Stewartová matka Gigiho s DS: „Nechci, aby Gigi vyrůstal ve světě, ve kterém se musí stále ospravedlňovat, že je na světě. A nechci, abych se já musela ospravedlňovat za to, že přijímám od Boha děti takové, jaké jsou.“

Zdroj: Světlo 36. číslo/XX. ročník z 9. září 2012